

42 Þjer hafið orðið bæjarfógetanum á Akureyri samdóma um, að Svalbarðshreppur ætti **29. apríl** að greiða til Akureyrarbæjar borgun fyrir fót og ferðakostnað, 39,85, en hinar aðrar upphæðir kr. 92,63, hafið þér álitnið að Svalbarðshreppur ætti ekki að greiða. Þetta álit hafið þjer byggt á því, að þessar síðastnefndu upphæðir ættu að greiðast eptir fyrirmælum 12. gr. laga nr. 3. 31. jan, 1896, um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma, en þar sem engar almennar sóttvarnarreglur hafa verið settar gegn útbreiðslu sjúkdóms þess, sem hjer er um að ræða, getur eigi komið til mála, að greiða kostnað við sjúkdóminn á þann hátt, er þjer hafið álitnið rjett vera, heldur ber Svalbarðshreppi að greiða til Akureyrarbæjar allan þann styrk, sem María Finnbogadóttir hefir fengið af bæjarsjóði, að upphæð kr. 132,48.

Jafnframt því að tilkynna yður þetta, yður til leiðbeiningar og birtingar fyrir hreppsnefnd Svalbarðshrepps, vil jeg skora á yður að hlutast til um, að Svalbarðshreppur greiði tafarlaust til Akureyrarbæjar hinar úrskurðuðu kr. 132,48.

Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir Suðuramtinu og Vesturamtinu um endurborgun á sveitarstyrk. Amtmaðurinn yfir Norðuramtinu og Austuramtinu hefir skotið til mín ágreiningi milli bæjarstjórnarinnar á Ísafirði og hreppsnefndarinnar í Sauðárhreppi viðvíkjandi sveitarstyrk veittum í **43** **4. maí** nefndum hreppi Guðjóni nokkrum Gíslasyni eða heimilisfólki hans, með því að hvorki hlutadeigandi bæjarfógeti og sýslumaður nje þið amtmennirnir hafið getað komið ykkur saman um þetta mál.

Málavextir eru þessir:

Guðjón þessi Gíslason, sem sveitlægur er í Ísafjarðarkaupstað, hafði tekið saman við kvennmann að nafni Mikkeliínu Jónsdóttir, og átti með henni barn. Með því að sambúð þeirra þótti hneigslanleg, var þeim veitt aðvörun amtsins um að skilja sambúð. Þessi aðvörun var birt þeim 14. apríl 1901 á þáverandi heimili þeirra í Seljadal í Eyrarhreppi. Þessari aðvörun hlýðnuðust þau samt ekki, heldur fluttu sig þá um sumarið á eptir austur á Sauðárkrók. Þar varð Guðjón eða hyski hans styrksþurfi næsta vetur eptir nýjár, sumpart til framfærslu og sumpart til að koma í jörðina andvana barni, er fæddist um sama leyti og þau áttu saman Guðjón og Mikkeliínu. Styrkur var svo veittur Guðjóni af sveitarsjóði nefnds hrepps, að upphæð 90 kr. 17 a., þar af 78 kr. 37 a. til framfærslu heimilinu, en 11 kr. 80 a. til greptrunar barnsins, og hefir hreppsnefndin þar krafði endurborgunar á styrknum af Ísafjarðarkaupstað. Ekki hefir verið haft neitt á móti lögmati styrksins í sjálfu sjer, en bæjarstjórn Ísafjarðarkaupstaðar hefir neitað að endurgreiða styrk þennan, af því að Guðjón og Mikkeliínu hefðu fengið löglega birta aðvörun amtsins um að slíta hneyxlanlegri sambúð sinni, áður en þau fluttust til Sauðárkróks, og væri því Mikkeliínu og börn hennar óskilgetin eigi Guðjóni áhangandi, þannig að honum eða framfærslusveit hans beri skylda til að framfæra börnin á heimili sínu, verði því styrkurinn að teljast veittur Mikkeliínu og eigi að endurgreiðast af framfærslusveit hennar. Á þessa skoðun bæjarstjórnarinnar hafið þjer fallist, um leið og þjer hafið getið þess að Guðjón hefði eigi þarfnast neins styrks, ef hann hefði eigi haft

kvennmann þennan í eptirdragi. Amtmaðurinn yfir Norðuramtinu og Austur- **43**
 amtinu hefir aptur verið þeirrar skoðunar, að það atriði, að sambúð þeirra hefði **4. maí**
 verið hneyxlanleg hafi eigi nein áhrif á þetta mál, og að bæjarsjóði Ísafjarðar
 beri að endurgreiða styrkinn, sem Guðjón hafi beðið um og fengið handa heimili
 sínu, enda verði Mikkélína að skoðast sem hjú hans.

Jeg verð nú að verð amtmaninum yfir Norðuramtinu og Austuramtinu
 samdóma um það, að það komi eptir málavöxtum eigi til greina hjer, hvort
 sambúð þeirra Guðjóns og Mikkélinu hafi verið hneyxlanleg eða eigi, og um það,
 að framfærslustyrkurinn hafi rjettilega verið veittur Guðjóni handa heimili hans,
 og að Mikkélína verði að skoðast sem hjú Guðjóns, sbr. landshöfðingjabrjef 26.
 maí 1887 (Stjtið. B, bls. 66—67). Aptur á móti virðist eiga að skoða styrk þann,
 sem veittur var til greptrunar barnsins, veittan Mikkélinu, og að framfærsluveit
 hennar eigi að greiða hann. Því úrskurðast hjer með, að bæjarsjóður Ísafjarðar-
 kaupstaðar greiði Saudárhreppi umgetinn framfærslustyrk 78 kr. 37 a., en fram-
 færslupeppur Mikkélinu greptrunarkostnaðinn 11 kr. 80 a.

Þetta er yður, herra amtmaður, til vitundar gefið yður til leiðbeiningar
 og frekari birtingar.

Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir Suduramtinu og Vesturamt- **44**
inu um framfærslu þurfaings. Með brjefi, dasettu 23. oktbr. f. á., — sbr. **4. maí.**
 brjef yðar 8. jan. þ. á., — hafð þjer, herra amtmaður, sent hingað erindi frá
 hreppsnefndinni í Vestur-Eyjafjallahreppi í Rangárvallasýslu, þar sem hún áfrýj-
 ar til mín úrskurði yðar, dagsettum 29. marz f. á., viðvíkjandi framfærslu Guð-
 rúnar Bjarnadóttur.

Málavextir eru þessir:

Guðrún þessi Bjarnadótttr, sem komin er undir sjötugt, hefir dvalið hjá
 tengdasyni sínum Elísi húsmanni Pjetursyni í Hólmabúð í Vatnsleysustrandar-
 hreppi í Gullbringu- og Kjósarsýslu, fátækum barnamanni. 26. janúar 1900
 skýrði Elís hreppsnefndinni í nefndum hreppi frá því, að hann gæti eigi haldið tengda-
 móður sína lengur meðlagslaust, sökum elli hennar og lasleika og krafðist meðlags með
 henni. Hreppsnefndin ákvað að greiða Elísi meðlag með Guðrúnu, sem næmi 30 kr. um
 árið, — eftir því sem út lítur fyrir frá 26. janúar 1900 að telja. Þessa styrkveitingu
 tilkynnti nefndin sýslumanni sínum í tæka tíð, en þegar til kasta hreppsnefndarinnar
 í Vestureyjafjallahreppi kom, viðurkendi hún að vísu sveitfesti Guðrúnar þar í
 hreppi, en neitaði að endurgreiða styrk þann, sem henni var veittur í Vatns-
 leysustrandarhreppi, sökum þess að Elísi hafi borið að framfæra Guðrúnu sem
 hjú til hjúaskildaga 1900, að skrifleg beiðni (frá Guðrúnu) hafi engin komið
 fram, að aðsjónargjörð hafi engin fram farið, að styrkurinn hafi verið óþarfur,
 og loks að of lengi hafi dregið verið að flytja Guðrúnu á sveit sína, þrátt fyrir
 kröfu sína (hreppsnefndarinnar) í brjefi 1. júní 1900.

Þessar mótbárur hreppsnefndarinnar í Vestureyjafjallahreppi gegn því
 að endurgreiða hinn umgetna styrk og styrk þann, er síðar hefir verið lagður